

**De Vita Et Rebus Gestis Christophori Bernardi Episcopi Et
Principis Monasteriensis Decas**

Alpen, Johann von

Coesfeldiae, 1694

13. Monasterienses recusante Staalio, ablegant Vierdenhalvium Viennam.
Princeps præmittet Fürstenbergium. Eâ Monasteriensium novitate. Et
magis Præfecti creatione. Ac militum authoratione offensus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68495)

1655.

*Partem
primum.**Tandem
etiam
omnem
educit.**Mona-
sterien-
ses gra-
tias a-
gunt, &
ampla
offerunt.**Deinde
petunt
Vierden-
halvium
absolvi.*

exinde factus dimissionem aliquantisper
differebat, experturus si ~~quid~~ ^{quid} inconsulto
Senatu populus contra militem per vim
auderet. Postquam verò ex vano istius-
modi minas jactari compertum habuit, ut
sinistram omnem Civibus eximeret suspi-
cionem, isto numerosiore præsidio nihil
se libertati Civitatis advertum moliri, non-
nullas primùm copias educi faciat. Tan-
dem etiam ad iteratas supplicis Magistra-
tūs preces, & *Francisci Guilielmi Osna-
brugensium Antistitis*, ipsiusque Collegij
Cathedralis Monasteriensis intercessionem
totum migrare jubet. Monasterienses ingen-
tem id gratiam interpretati, per certos e-
Magistratu ac domo Tribunitiâ Deputatos,
*immensas Principi gratias agunt; ac spe-
rarent se omnem nunc seu differentiam seu
diffidentiam cum præsidio emissam suamq;
Urbem profitentur aeternum Principi obli-
gatam, paratamq; quovis ingruente pe-
riculo, præsidarios recipere; integra
immo legiones, suam & patriam totam
ad defensionem, si tempus & necessitas
ita postularint, nunquam recusaturos.*
Hanc devotionem prælati, causam *Vier-
denhalvii* proponunt. *Meminisse se ad
cetera etiam Schonestiti pactum, ac
privato cuidam scripto insertum esse,
Vierdenhalviam non ante, quam de ob-
jectis criminibus sese purgasset ad pu-
blicos*

blicos congressus admitti debere. Pro-
 ximum nunc instare tam Ordinibus de-
 stinatum Comitibus, quam Urbi dissensionibus
 amice componendis diem. In his
 uti opera sui Oratoris Civitas carere
 non posset, ita iisdem interesse clam
 eo minus deceret. Orare itaque Prin-
 cipem, ab ingesta suspicionis nota, virum
 prorsus innocentem, pro equitate sua
 absolvat, aut istius qualiscumque iniurie
 oblitus, pro innata generositate & cle-
 mentia haud prohibeat publicis absti-
 nere. Ex tempore respondet Princeps, Princeps
 quò fortior sit innocentiae praesumptio, Arbi-
 vel eò quoque facillorem fore purgandi trorum
 viam. Privilegiis autem Patriae contineri, electio-
 si quae Principem inter & Ordines, seu nem of-
 Eorum membra dissensio enascatur, ad fert.
 eam planius terminandam, ex ipsis Ordini-
 bus viros utrinque nominari & eligi
 oportere. Optet nunc ex his, quoscumque
 malit Vierdenhalvius, huius qualis, qua-
 lis controversiae Arbitros. Verum ille Sed hanc
 oblatam hanc conditionem declinans Prin- Vierden-
 cipem sollicitat, ad alterutrum ex supre- halvius
 mis, Ecclesiasticum scilicet vel Civile Au- repu-
 licum Tribunal, causam hanc deferri, ibi- diat.
 demque decidi permittat. Sed uterque
 Iudex, is quod sacer esset, hic quod
 actiones eas à foro suo alienas obtende-
 ret, à tam invidiosa ferendi iudicij ne-
 cessitate

1655.

cessitate totis se viribus subtraxit. At Præsul demiratus favores privilegiorum repudiari, tandem igitur se veluti Principem, cum reo tanquam subdito, paratum agere contestatur. Sed quod legatione clam adornatâ, *Vierdenhalvum* sub hæc Viennam mitteretur, omnis tunc quidem actio intermissa est.

In Comitibus accisiarum contributio decernitur.

In Comitibus interim *Wolbecanis*, quæ per id tempus fervebant, nova rursum emergebat difficultas. Etsi enim concorderiter placuerat Ordinibus, conventam argenti summam, patriæ necessitati quot mensibus contribuere, in modo tamen toti discrepabant. Siquidem Civitates malebant usitatum è Parochiis tributum; sed quod plus nimio Colonis id grave causarentur, in aliam tributæ exactionem convenere sacer æquè ac profanus Nobilium Ordo. Nimirum, ut de vino, de cerevisiâ, quoties veniret, in Civitatibus æquè ac pagis, certa pecuniæ portio (*accisus* vocant) in ærarium Provinciale inferretur. Sic enim posse, aiebant, exhaustæ bellis patriæ utiliter consuli, ne soli ferè, prout hactenus, consuetâ tributandi molestiâ rustici premerentur. At Civitates conjunctis animis omnes reluctabantur, obtendentes id cum juribus suis pugnare, & isto exactionis genere adimi unicum sui alimentum, quo solo solvi

Reclamant Civitates.

solvi possent contracta in ipso belli æstu
 immensa debita. Ad hæc de potentis
 tot hodie nummos dari Magistratibus lo-
 corum, quid si nunc etiam totidem pa-
 triæ, unde eam pecuniæ vim, auctis to-
 ties oneribus caupo corraderet? Sed ean-
 dem in pagis ac municipiis difficultatem
 causabantur Ordines cæteri, nec eum ipsis
 aut Principi animum esse, suis Civitates
 juribus exuere; cum quæ peteretur sum-
 ma, consuetis apud eas *accisis* minimè
 decederet; nec tam ex Civium & incola-
 rum, quam exterorum, ac peregrinantium,
 marsupiiis supplenda esset. Eas inter alter-
 cationes, ut in imperio mos habet, potiori
 nimirum suffragio, finem Ordines Comitibus
 imposuerunt. Monasteriensibus autem data
 optio, si tributum hoc præterite ipsi are
 commutare mallerent. Sed ij, sicut & cæ-
 teræ Civitates, gravamen questi, Princi-
 pem ac reliquos Ordines super novâ illâ
 tributis ratione Spiram in jus vocavere.

His diebus, quam multus jam antè
 Civis clam urserat, decreta est Legatio ad
 Imperatorem; & solum in urbe delibera-
 batur, quis tandem aptior mitti posset.
 Plurimi in Wilbrandum *Staalium* Juris-
 consultum, tunc Senatorem, collima-
 bant, quod is annos aliquot *Vienna* com-
 moratus haud ignarus istius aulæ credere-
 tur. Sed vir ille Principis offensionem

14.

*Monasterien-
ses Staalium
lio recu-
sante.*

S

non